

fra udvalgets side i administrationen af de under britisk forvaltning stående områder.

Fra amerikansk side betonedes nødvendigheden af et konstruktivt og ansvarsbevidst arbejde i udvalget, medens den sovjetiske repræsentant ligesom en række repræsentanter for de afro-asiatiske lande lagde en afgørende vægt på, at der øjeblikkelig blev taget ethvert muligt skridt til gennemførelse af uafhængighed for kolonierne.

Under sit virke indtil udvidelsen til 24 medlemmer og dermed Danmarks medlemskab af udvalget behandlede dette følgende områder: Sydrhodesia, Nordrhodesia, Nyasaland, Basutoland, Bechuanaland og Swaziland, Zanzibar, Moçambique, Britisk Guinea, Sydvestafrika, Kenya og Angola.

4. Udvidelsen af koloniudvalget. Danmarks indtræden i udvalget.

A. Ved den på 17. samling vedtagne resolution 1810 (XVII) besluttede generalforsamlingen at udvide det på 16. samling nedsatte 17-magts koloniudvalg med yderligere 7 medlemmer samt at opfordre det udvidede udvalg til at fortsætte sine undersøgelser og afgive beretning til 18. samling med forslag og anbefalinger om endnu afhængige områder samt til at underrette sikkerhedsrådet om enhver udvikling i sådanne områder, som kan true international fred og sikkerhed.

I begyndelsen af januar 1963 meddelte generalforsamlingens præsident, at han havde besluttet at udpege 6 nye medlemmer til koloniudvalget, nemlig Bulgarien, Chile, Elfenbenskysten, Iraq, Iran og Sierra Leone, og at han gerne så, at Danmark besatte den plads, som han ønskede beklædt af et vesteuropæisk land. Under hensyn til vor generelle positive og aktive indstilling til FN som et hovedelement i dansk udenrigspolitik og til den i Danmark bestående dybe interesse i koloniafviklingsproblemet besluttedes det at modtage en officiel opfordring til at indtræde i udvalget, hvilket herefter skete den 12. januar 1963.

Som Danmarks repræsentant anmeldtes FN-ambassadøren, som — i det omfang andre forpligtelser gjorde det nødvendigt — ville kunne lade sig repræsentere ved andre medarbejdere fra missionen.

Koloniudvalget kom herefter til at bestå af følgende 24 medlemmer: Australien, Bulgarien, Cambodien, Chile, Danmark, Elfenbenskysten, Indien, Iraq, Iran, Italien, Jugoslavien, Madagaskar, Mali, Polen, Sierra Leone, Syrien, Tanganyika, Tunesien, Sovjetunionen, Storbritannien, USA, Uruguay, Venezuela og Æthiopien.

B. På koloniudvalgets åbningsmøde den 20. februar 1963 valgtes ambassadør Sori Coulibali (Mali) enstemmigt til formand for udvalget. De øvrige valg gav følgende resultat:

Første viceformand: Ambassadør Carlos Velazquez, Uruguay,
Anden viceformand: Ambassadør Voensai Sonn, Cambodien,
Rapportør: Ambassadør Najmuddine, Syrien.

Ambassadør Najmuddine tilbagekaldtes i august 1963 fra sin post og erstattedes af inderen, 1. ambassadesekretær Natwar Singh.

Herudover blev der nedsat et underudvalg for petitioner, som blev sammensat af Australien, Indien, Madagaskar, Polen, Tunesien, Venezuela og Æthiopien. Dette underudvalg foretager en første behandling af alle modtagne „petitioner“ og andre lignende kommunikationer og afgiver derpå indstilling til selve koloniudvalget; det har ingen besluttende myndighed.

I marts måned blev der nedsat et arbejdsudvalg bestående af præsidiets samt repræsentanter for Bulgarien, Iraq, Italien og Sierra Leone. Dette underudvalg, der ej heller fik besluttende myndighed, har til opgave at følge udviklingen i de områder, der allerede var blevet behandlet i koloniudvalget, samt at fremkomme med et program for de øvrige områders behandling.

Arbejdsudvalgets beretning, som blev godkendt af koloniudvalget, indeholdt:

1. En beslutning om i 1963 at afholde tre møderækker, af hvilke den første ville løbe indtil 10. maj, den anden fra 10. juni til 26. juli og den tredje fra 4.-12. september.

2. En foreløbig liste over de områder — i alt 64 — som omfattes af kolonideklARATIONEN.